

men da han derpaa vilde løfte Kjolen for at kysse det kniplingsrandede Knæ, holdt hun ham tilbage.

„Jeg holder ikke af det, Karsten!“ sagde hun ret bestemt. „Vær nu artig og gaa ind og hent din Lut!“

Han rejste sig med et halvt forlegent, halvt irriteret Smil, gik ind i sin Stue og blev temmelig længe borte.

Da han kom tilbage med Instrumentet, kastede han sig i den ene af de to store Stole foran Ovnens og spurgte skødesløst, hvad han skulde synge.

„Vælg selv, min Ven! ... Blot ikke den om Tamburmajoren. Den er saa voldsom, og jeg har lidt Hovedpine.“

„Hvad tør man da byde Patienten? Ung Helga i den grønne Skov?“

„Naa, den er nu saa frygtelig melankolsk igen.“

„Ja, saa veed jeg virkelig ikke. Mine franske Kabaret-Viser har du jo paa Moralens Vegne nedlagt Forbud mod. Det er sandelig ikke let at træffe den Naadiges Smag.“

„Saa syng, hvad du selv vil! Jeg skal ikke gøre Op-
hævelser.“

Han stemte Strengene.

„Jeg kommer til at tænke paa ... jeg har jo en ny. En engelsk Folkevis. „Afskeden“ hedder den. Den er ganske vist ogsaa lidt traurig. Men Musikken er god.“

Efter et Forspil, der uden Overgang gled ind i Melodien, sang han med sin smukke Bas, som var mærk-
værdig stor og dyb i Forhold til hans Talestemme: